

Partea a II-a

POGROM LEGIONAR

SAU

DIVERSIUNE IUDEO-

COMUNISTĂ

Adevărul

despre

„rebeliunea legionară”

Petre Țuțea:

„Legionarii nu au ucis niciun evreu!”

1. Documentele de la care plecăm

În „România liberă” din 3 septembrie 2003 s-a publicat articolul **Convențiile secrete de colaborare dintre comuniști și regimul Antonescu din 1941** semnat de cunoscutul publicist VLADIMIR ALEXE, pasionat investigator al subteranelor din istoria noastră recentă. Un text de o valoare excepțională pentru istoriografia noastră, dar și pentru viața publică românească, deoarece dezvăluirile făcute de VLADIMIR ALEXE sunt decisive pentru o evaluare corectă a fenomenului legionar, fenomen istoric care a implicat destinul a sute de mii de români, dacă nu chiar mai mulți... Personal, am așteptat cu sufletul la gură replica istoricilor „holocaustizanți”, a acelor publiciști care jură pe realitatea crimelor „de la Abator”, din Transnistria și alte ...locații. Așteptare zadarnică, tăcerea acestor istoriografi fiind sinonimă cu recunoașterea evidenței: dezvăluirile făcute de VLADIMIR ALEXE sunt corecte, corespund adevărului... Considerăm că **din momentul publicării acestui text, a acestui document, nimeni nu mai are dreptul să-i acuze pe legionari în termenii în care a făcut-o până acum:**

„Convenții secrete de colaborare

Deși istoria PCR include numeroase “pete albe” – sau fapte asupra cărora se păstrează tăcere în mod intenționat – , colaborarea comuniștilor cu regimul ANTONESCU s-a materializat prin două convenții secrete încheiate în 1941. Colaborarea aceasta, subliniem, a fost posibilă datorită efectelor pactului MOLOTOV – RIBBENTROP, care a funcționat între 1939 și 1941. Prima convenție de colaborare dintre comuniști și regimul ANTONESCU s-a încheiat

pe 11 ianuarie 1941 prin mijlocirea Serviciului Secret de Informații – SSI, reprezentat de comisarul PETROVICI, și de CONSTANTIN DAVID, care reprezenta Partidul Comunist din România (PCdR). Prin această convenție, Partidul Comunist se angaja să participe la evenimentele din 20-23 ianuarie 1941 prin acțiuni anarhice în cartierele evreiești alături de poliție, derbedei și hoți. Comuniștii și-au respectat angajamentele, aducând astfel o importantă contribuție la consolidarea regimului ANTONESCU cu această ocazie. Participarea comuniștilor la devastarea cartierelor evreiești din 20-23 ianuarie 1941 este însă și azi un „tabu” pentru istoria PCR. Și nu înțelegem de ce.”

E simplu de ce: la data aceea conducerea și structura PCdR era alcătuită aproape numai din evrei, astfel că „participarea comuniștilor la devastarea cartierelor evreiești” înseamnă de fapt „participarea evreilor la devastarea cartierelor evreiești”! Nu atât pentru comuniști devine tabu acest subiect, cât mai ales pentru comunitatea evreiască, pentru liderii acesteia, care ar fi trebuit de multă vreme să dea socoteală în fața conaționalilor lor evrei și în fața concetățenilor lor români pentru târgul criminal încheiat în ianuarie 1941.. Încă nu este târziu să li se ceară socoteala măcar celor care mențin și azi interdicția asupra dezvăluirii acestui trist complot...

În completarea documentului de mai sus, alte două documente, cel puțin la fel de „extraordinare”, de interesante, publicate în volumul *Partidul Comunist din România în anii celui de al II-lea Război Mondial 1939-1944*, București 2003, Arhivele Naționale din România: mai întâi documentul numerotat 34, o „*notă informativă întocmită de către Direcția Siguranță, cu privire la atitudinea comuniștilor români în timpul rebeliunii legionare*”, datată 27 ianuarie 1941, din care cităm prima frază: „*Conducătorii mișcării clandestine comuniste, comentând versiunea (s.n.) că elementele comuniste ar fi participat la rebeliunea din zilele de 21, 21 și 23 ianuarie a.c., afirmă că nu corespunde realității.*” Așadar, la câteva zile după „rebeliunea legionară” prin București circula o versiune care a fost ulterior ascunsă cu grijă de autoritățile românești, nu cumva să mai treacă prin mintea cuiva ideea că în rebeliunea legionară a fost amestecat și Partidul Comunist din România, partid la acea dată alcătuit aproape exclusiv din evrei.

Pe aceeași pagină, 172, sub numărul 35, este publicată o altă „notă informativă”, „*cu privire la influența comuniștilor în Corpul muncitoresc legionar*”. O reproducem în întregime: „*Partidul comunist a trimis la Moscova un raport despre modul cum s-au desfășurat evenimentele în legătură cu rebeliunea și devastările magazinelor, arătând că aceasta poate fi considerată ca o primă încercare de revoluție în România cu sprijinul partidului (s.n.), întrucât majoritatea membrilor Corpului Muncitoresc Legionar sunt aderenți de stânga, putând fi captat însuși conducătorul muncitorilor, avocatul Groza Dumitru, care a pus în mișcare întreg Corpul Muncitoresc.*” Așadar, la câteva zile după rebeliune, conducerea (evreiască) a Partidului Comunist din România se adresa Moscovei, prezentându-le tovarășilor sovietici felul cum se desfășurase acțiunea pentru care comuniștii evrei din România primiseră de la PCUS un sprijin atât de substanțial. Ei bine, după cum se vede, comuniștii evrei de la București se laudă cu cele petrecute la 20-23 ianuarie 1941, ispravă pe care și-o atribuiau integral și pe care o prezentau, nici mai mult, nici mai puțin, ca pe „o primă încercare de revoluție în România cu sprijinul partidului”. Repet sintagma lămuritoare: „cu sprijinul partidului”.

Care partid? ...Aici documentul este ușor echivoc, și avem de ales între două răspunsuri posibile: Partidul Comunist din România sau PCUS, Partidul Comunist din Uniunea Sovietică. Dat fiind faptul că PCdR era însă o creație a PCUS și obedient întru totul acestuia, documentul nu mai este deloc echivoc...

Evident, evreii comuniști jucau cu cinism „la două capete”: pentru Moscova, de unde veneau însemnate fonduri în sprijinul „revoluției”, evreii comuniști din București se împăunau cu „**rebeliunea și devastarea magazinelor**”, prin care declanșaseră „**o primă încercare de revoluție**” și se declarau astfel capabili să mai facă una, victorioasă pe deplin data viitoare, iar pentru București și străinătate aceleași evenimente erau catalogate drept pogrom, drept genocid anti-evreiesc... La Moscova evreii comuniști se prezentau în postură de eroi, de revoluționari, iar la București se dădeau victime inocente ale barbariei legionare, românești. Adică, în termenii de azi, **abureală** pe toată linia. Adică **minciună!** Minciună nerușinată! Criminală! (Documentele citate sunt preluate de la Direcția Arhivelor Naționale, colecția

Microfilme Rusia, rola 293, c.361, respectiv c.636) (Cf. mai sus, partea I, declarația nr 66, a Radu lui Lecca despre Benvenisti și „haluțimii” acestuia, care storcea bani frumoși din Occident raportând fapte de vitejie pe frontul antifascist: **„Eu nu am luat niciodată în serios asemenea afirmații, știam că au ca scop numai încasarea de bani din străinătate pentru acte de eroism imaginar. Escroci, nu eroi!”** Evident, nu putea fi vorba de „o primă încercare de revoluție, făcută cu ajutorul partidului”, căci ajutor a fost și din partea autorităților de stat, al jandarmeriei etc.! Dar ceva a fost, o participare la diversiune. O diversiune clocită de liderii evrei cominterniști...)

Să mai observăm că în documentele citate, care emană de la PCdR, adică de la evreii comuniști, se vorbește despre „rebeliune” și punct. Nu este numită rebeliune „**legionară**”, căci, conform acestor documente, ea poate fi numită mai degrabă rebeliune „**comunistă**” sau „**evreiască**”! Mai exact spus, probabil, **iudeo-comunistă**... Așadar, la 21-23 ianuarie 1941 nu a fost rebeliune legionară, ci o **„primă încercare de revoluție (iudeo-comunistă) cu sprijinul partidului (comunist din România)”**! Aceasta este versiunea Partidului Comunist din România, la data de 1 februarie 1941, în raportul înaintat Moscovei...

Un alt document din epocă, pe care îl convocăm la acest ceas al lămuririi și elucidării, sunt stenogramele ședințelor de guvern ținute sub „comanda” mareșalului Ion Antonescu. Mareșalul a făcut acest gest pe care numai un om profund onest și animat de cele mai bune intenții putea să-l facă: a dispus și a asigurat înregistrarea tuturor discuțiilor purtate în guvern, neavând nimic de ascuns în fața istoriei, a urmașilor și a lui Dumnezeu Însuși! La câteva zile după **rebeliunea iudeo-comunistă**, în ședință de guvern, mareșalul Ion Antonescu, încă general la acea dată, face următoarea remarcă întru totul memorabilă: **„Dintre evrei, nu toți, dar 30.000-40.000 sunt periculoși și dovada s-a făcut cu ocazia rebeliunii, când mulți evrei s-au asociat elementelor devastatoare din stradă. Pentru ca evreii să se asocieze acestor elemente, aceasta înseamnă că ei au fost puși în mișcare de cineva, într-un anumit scop, și nu puteau fi mișcați decât de o acțiune comunistă dirijată (s.n.)”**. Așadar, părerea lui Ion Antonescu despre evenimentele din 21-23 ianuarie 1941: acele evenimente au avut drept componentă și **„o acțiune comunistă dirijată”**,

„când mulți evrei s-au asociat elementelor devastatoare din stradă”.

Text extrem de important, din care deducem mai întâi că (1) **Mareșalul nu era la curent** cu înțelegerea dintre Siguranță și Partidul comunist. **Antonescu nu a știut nimic despre mizerabila convenție încheiată.** De asemenea, (2) precizarea că **evreii, nu toți**, ci numai 30.000 sau 40.000 sunt periculoși pentru ordinea publică și pentru români, în general, redă **adevăratele dimensiuni ale persecuțiilor anti-evreiești** gândite și aplicate de mareșal, care au urmărit să lovească numai în „evreii periculoși”, nu puțini, dar nici toți propriu-zis. Astfel că, atunci când, în tensiunea demonstrației, îi acuzăm pe evrei de una sau de alta, prin „evrei” se înțelege în mod curent câteva procente, cât reprezentau cei 40.000 de evrei „periculoși” din totalul de evrei trăitori la acea dată în România. Mareșalul avea toate posibilitățile să afle cu certitudine despre numărul mare de evrei care „s-au asociat elementelor devastatoare din stradă”. Astfel că (3) mareșalul Ion Antonescu devine și el un martor, poate cel mai important, în legătură cu participarea evreilor la rebeliunea ...legionară. De remarcat că atributul „*legionară*” nu apare nici la Ion Antonescu...

Așadar, se adună la un loc și converg spre același înțeles (1) **zvonurile publice**, adică „versiunea” care circula prin București imediat după rebeliune, (2) documentele emenate de la Partidul Comunist din România, care la acea dată era majoritar evreiesc – de aceea nici nu se numea **român(esc)**, ci **din** România, (3) declarația oficial consemnată a lui Ion Antonescu, conducătorul statului, și, vom vedea mai jos, (4) mărturia, mai mult sau mai puțin involuntară a lui Matatias Carp, cuprinsă în *Cartea Neagră* a sa. Iar înțelesul, același, este că **la rebeliunea legionară evreii au participat, dar nu ca victime, ci ca forțe combatante mascate, ascunse sub o identitate falsă.**

Să mai observăm că despre victimele evreiești, adică despre acele 120 de cadavre puse în sarcina legionarilor, nu se prea vorbește...

Povestea cu cei 120 de evrei uciși de legionari se împiedică în multe neconcordanțe, dar mai ales într-un detaliu de comportament *post mortem* al ...celor rămași în viață, **evreii rude și prieteni ai celor uciși, sau lideri ai comunității, care nu au făcut nici cel mai mic demers pentru ca autoritățile să-i identifice pe**

(legionarii) asasini. Deși după „rebeliune” au fost arestați, judecați și condamnați mii de legionari, niciun legionar, nici unul măcar, nu a fost anchetat sau judecat ori condamnat pentru uciderea vreunuia dintre cei 120 de evrei. Comportamentul este cu totul nefiresc, aberant din toate punctele de vedere, și cere o explicație pe care eu, unul, am solicitat-o în nenumărate rânduri, inclusiv de la defunctul Nicolae Cajal. Comunitatea Evreiască din România este datoare, obligată chiar, ca măcar acum, când este tot mai des contestat „pogromul” de la București, să explice faptul ciudat că **nici măcar după instalarea la putere a evreilor comuniști nu s-a făcut o anchetă (1) pentru a se lămuri în ce condiții au murit cei 120 de evrei și (2) pentru a fi pedepsiți criminalii. Ancheta nu s-a făcut, dar de pedepsit au găsit ei pe cine să pedepsească: pe legionari. Eternii vinovați, eternii criminali!** De ce nu s-a făcut nicio anchetă judiciară? Tocmai pentru a nu se descoperi adevărul, atât de favorabil legionarilor și atât de incriminant pentru adversarii lor. Demonizați de întreaga mass media, de nenumărați mercenari ai scrisului, ai cinematografului, legionarii au ajuns la un moment dat să fie condamnați la ani grei de temniță numai pentru faptul că au făcut vreodată parte din Mișcarea legionară. Nu pentru vreun gest sau vreo faptă, ci numai pentru apartenența politică. Iar dacă ținem seama de faptul „nu există familie de români în care să nu fi fost o rudă măcar legionar”, vom înțelege că acuzațiile atât de grave la adresa legionarilor îi vizează practic pe toți românii!

În vastul și criminalul scenariu al demonizării legionarilor, punctul forte al rechizitoriului împotriva legionarilor l-a constituit „pogromul de la București”, și încununarea sa prin măcelul „de la Abator”. Amândouă aceste episoade au fost înscenate, printr-o diversiune destul de prost regizată, nefiind niciodată confirmate în justiție.

2. *Cartea Neagră* citită atent

Cartea Neagră, scrisă de evreul Matatis Carp și publicată în anii 1947-48, are trei volume, dedicate, în ordine, momentelor de grea cumpănă prin care au trecut evreii din România: guvernarea legionară, pogromul de la Iași și deportarea în Transnistria. *Cartea Neagră* se citește în mare grabă. Mai exact spus, se frunzărește. Este o carte ...jenantă. Nu cred că s-a găsit cineva s-o citească atent cap-coadă. Eu, ca român și ca om, citind la această carte, am fost mereu încercat de două sentimente contradictorii, iar fiecare dintre aceste sentimente mă zorea să las mai repede cartea din mână: (1) sentimentul rușinii, dacă cumva chiar au fost săvârșite crimele descrise și inventariate, și (2) sentimentul rușinii că, mult mai probabil, autorul inventează crimele relatate sau măcar le exagerează, cu bună știință, că adică **mente!** Am citit cele trei volume sărind de la o pagină la alta, într-o neorânduială deplină, până când Dumnezeu s-a îndurat de mine și am dat de pagina 21, din primul volum, unde am găsit informația că **țărani români cumpărau evrei de la jandarmii care îi păzeau și, ajungând acasă cu evreul târguit, românul îi tăia acestuia beregata, aduna sângele într-un vas, ca la Ignat, când taie porcul, iar sângele evreului îl folosea să ungă osia căruțelor și alte mecanisme casnice...**

Evident, nu am putut citi mai departe și am lăsat *Cartea Neagră* din mână. Rău am făcut!

...Zilele trecute, după ce am aflat de existența documentelor citate și discutate în

capitolul „*Documentele de la care plecăm*”, mi-am propus totuși să mai citesc o dată volumul I din *Cartea Neagră*, dar să-l „lecturez” metodic, cu creionul în mână, având trează atenția spre a descoperi (1) dacă autorul se contrazice pe el însuși și (2) în ce măsură pot fi găsite confirmări – desigur, involuntare, pe care autorul le aduce ipotezei „noastre”, ipotezei că, așa cum a dezvăluit Vladimir Alexe, **în ianuarie 1941 o bună parte din evenimentele cuprinse în ceea ce unii numesc azi „pogromul de la București” sunt de fapt materializarea unei diversiuni, a unei înscenări la a cărei organizare și desfășurare lideri evrei importanți, precum și o parte dintre „victime”, și-au dat concursul.** Închei această lectură cu o concluzie: dacă procedam de la bun început așa, citind cu atenție textul, nu ar fi fost greu să gădesc ceea ce am căutat apoi aiurea, ani de zile. Aș zice că Matatias Carp a fost cât se poate de corect și ne-a spus tot adevărul, dar pentru că nu ni l-a servit „mură-n gură”, noi nu ne-am priceput să citim corect mesajul său! Iată acest mesaj, de la Matatias Carp citire:

Lucrul cel mai important pe care l-am scăpat, l-am trecut cu vederea, este acela că însuși Matatias Carp știe, recunoaște și ne informează, corect, că nu legionarii au organizat și declanșat rebeliunea, ci autoritățile. Textul este de mai multe ori inechivoc, prima oară la pagina 73: **„De aceea, provocând rebeliunea, care în acel moment periculos a scăpat populația evreiască de la exterminare, generalul Antonescu nu a fost însuflețit de vreun îndemn generos sau umanitar cu privire la cei ce erau atunci cele mai apăsate victime ale legionarismului. A provocat rebeliunea pentru că avea nevoie de dînsa.”** Așadar, reprezentantul comunității evreiești din România susține că nu legionarii, ci **Ion Antonescu „a provocat rebeliunea (pentru că avea nevoie de dînsa)”**!! Spus cât se poate de clar! Deci nu legionarii au provocat rebeliunea! Deci sintagma „rebeliunea legionară” nu este corectă. Legionarii nu au avut controlul „rebeliunii” devreme ce nu ei au organizat-o și declanșat-o!

Paginile 74-75 sunt paginile care trebuie citite cu atenția cea mai mare. Mai întâi se face o succintă descriere a ostilităților. Matatias Carp separă desfășurarea rebeliunii **„în sectorul nordic al Capitalei țării”**, de felul cum **„s-a desfășurat rebeliunea în cealaltă emisferă a orașului”**. Spune **„că nu a fost nevoie de cine știe ce**

desfășurare de forțe” pentru a-i scoate pe legionari din centrele lor de rezistență, că deci aceștia nu au opus nicio rezistență: **„Când Generalul s-a hotărât să lichideze rebeliunea, n-a avut nevoie decât de câteva ceasuri: de la orele 2p.m. până spre noapte.”** Care au fost **„centrele de rezistență legionară”?** **„Prefectura Poliției Capitalei, Direcțiunea Generală a Securității Statului, Cazarma Gardienilor publici, Casa Verde din str.Roma, Sediul Corpului Muncitoresc Legionar din str.Călărași etc.”** Cu alte cuvinte, Matatias Carp confirmă toate sursele legionare care afirmă că în ianuarie 1941, în timpul rebeliunii, legionarii nu au atacat pe nimeni, ci au mărșăluit prin centrul Capitalei, scandând lozinci anti-masonice (sau iudeo-masonice), apoi s-au baricadat în clădirile pe care le administraseră până atunci, de unde, fără să opună o rezistență serioasă, au fost scoși de armată, **„împleticindu-se în lungi și dezgustătoare convoaie printre santinele”**. Câți au fost aceștia? **„Câteva mii”**. Confruntarea dintre legionari și armată s-a lăsat cu **„câteva victime căzute de o parte și de alta în luptă dreaptă(sic!), câteva geamuri sparte, câteva ziduri zdrelite de schije, un oficiu public jefuit și incendiat, câteva birouri publice răvășite (...)**” care astfel **„au marcat sfârșitul „erei legionare”, pe care Horia Sima o anunțase emfatic în mesajul său de anul nou.”**

În continuare, la pagina 75, textul descrie jaful și prăpădul la care este supusă **„cealaltă emisferă a orașului, acolo unde bolnave tradiții au făcut să se îngrămădească, una lângă alta, așezările evreiești. (...) Deși era sectorul cel mai amenințat, știut ca atare de cei ce au făcut totul ca rebeliunea să izbucnească, totuși nimeni nu s-a îngrijit să ia din vreme vreo măsură de pază, dacă nu a avutului, cel puțin a vieților omenești. Din indolență sau cu dinadinsul (s.n.), o populație de aproape o sută de mii de oameni a fost lăsată pradă bestiilor dezlănțuite.”** Este, probabil, fraza cheie a Cărții Negre. Invit onor cititorii s-o mai ...lectureze (*oribile dictu!*) o dată, pentru a trece apoi la o analiză de text atentă. Nu zăbovim prea mult asupra expresiei „bolnave tradiții”, care nu pare a fi critică la adresa bucureștenilor, ci a evreilor bucureșteni, traiul în ghetto fiind o tradiție evreiască. Iar **la București nu se poate vorbi chiar de un ghetto**. Starea de spirit exagerat de normală (sic!) a localnicilor îi va fi împiedicat pe evreii bucureșteni să-și

urmeze genotipul...

Importantă, extrem de importantă este secvența care urmează, în care sunt pomeniți **„cei ce au făcut totul ca rebeliunea să izbucnească”**. Cine sunt aceștia? În nici un caz legionarii. Ci sunt unii care au știut bine că **„sectorul cel mai amenințat”** era cartierul evreiesc și care s-ar fi convenit **„să ia din vreme vreo măsură de pază”**, dar nu au făcut-o, **„din indolență sau cu dinadinsul”**. Din tonul de reproș care li se face acestora, deducem că ei aceștia, care au făcut totul pentru ca rebeliunea să izbucnească, nu aveau cum să fie legionarii, ci unii care aveau anumite obligații față de cartierul evreiesc, dar „din indolență sau cu dinadinsul” **„totuși nimeni nu s-a îngrijit să ia din vreme vreo măsură de pază”** pentru acea **„populație (evreiască) de aproape o sută de mii de oameni lăsată pradă bestiiilor dezlănțuite”**. Din acest **„totuși”** se înțelege limpede că **„cei care au făcut totul ca rebeliunea să izbucnească”** ar fi trebuit, ar fi avut obligația să se gândească și la securitatea evreilor, **„să ia din vreme vreo măsură de pază”**. Mi se pare evident că Matatias Carp nu are astfel în vedere nici măcar autoritățile. Coroborând pagina 75 din *Cartea Neagră* cu documentele descoperite și publicate de Vladimir Alexe, ar rezulta că (1) cei vinovați de indolență față de populația evreiască a cartierului evreiesc aparțineau acestei populații, erau evrei, și că (2) înscenarea pusă la cale cu concursul acestor evrei a fost realizată, **„din indolență sau cu dinadinsul”** (s.n.), cu un exces de elan distructiv, cu un surplus de victime, atât bunuri materiale, cât și vieți omenești. Victime pe care planificatorii nu s-au învrednicit să le prevadă și să le evite. Caracterul aluziv al reproșului, descifrabil numai pentru cei în temă, iar nu pentru cititorii de duzină ca alde subsemnatul, este elementul care ne face să credem că **cei vizati de reproșul lui Matatias Carp, la acea dată secretar general al Uniunii Comunităților Evreiești din Vechiul Regat, erau evrei cu rang important în comunitatea evreiască, erau colegi cu Matatias Carp în conducerea comunității evreiești**. Este un reproș adresat acelor evrei care, în colaborare cu oamenii lui Eugen Cristescu, au declanșat rebeliunea. Căci, se mai înțelege și asta din textul de la această pagină 75, Antonescu a provocat rebeliunea, dar alții **„au făcut totul ca rebeliunea să izbucnească”**. Iar acești alții, după modul voalat și aluziv în care se referă la ei

autorul, nu pot fi decât niște lideri ai evreilor, bine cunoscuți de autor, colegi sau tovarăși ai acestuia. Au făcut ei o treabă bună, nimic de zis, dar o puteau face mult mai bine dacă nu dovedeau oarece indolență! ...Cam acesta pare înțelesul ciudatelor vorbe ale lui Matatias Carp. Înțeles ușor de dedus după dezvăluirile cuprinse în documentele mai sus prezentate.

Acest reproș (sau atac?) al autorului la adresa liderilor evrei care au negociat rebeliunea cu Eugen Cristescu și au participat la organizarea și desfășurarea rebeliunii, mă determină să nuanțez ipotezele deja formulate cu alte ocazii: o parte cel puțin din crimele invocate s-ar părea că au fost chiar crime crime, adică au existat și evrei uciși în acele zile. Dar nu de legionari, ci **„de bandele ucigătoare și jefuitoare”** revărsate din periferie. Se înțelege, citind printre rânduri, că aceste bande au scăpat de sub controlul celor care le-au organizat și le-au dirijat la început. Pe acești organizatori îi vizează cu discreție reproșurile lui Matatias Carp. El nu putea să le spună propriu zis pe nume și nici să fie prea explicit, căci ar fi însemnat să dea în vileag lucruri extrem de neplăcute pentru comunitate. Dar măcar atâta și-a putut permite: acest reproș aluziv, pe care nu-l puteau înțelege decât cei dinlăuntrul afacerii...

Să recitim și descrierea „pogromului”: **„Cartierele evreiești au fost invadate de bandele ucigătoare și jefuitoare, o dată cu primele semne ale răzmeriței, ba chiar mai înainte. Începând de marți, pe la vremea prânzului, până către revărsatul zorilor de vineri, deci multă vreme după capitularea rebelilor (s.n.), bunurile și viețile evreiești au stat sub puterea pistolului, a târnăcopului și călcâiului legionar. Aproape 70 de ore, o masă ce cuprindea câteva zeci de mii de oameni, bărbați, femei și copii, n-au avut altă preocupare decât maltratarea, distrugerea, incendierea, furtul și asasinatul.**

Atacul s-a produs concomitent în toate cartierele și împotriva tuturor obiectivelor.(...) Periferia a revărsat în zilele acestea spre mahalalele evreiești pe toți amatorii de bunul altuia sub scutul celei mai sigure impunități.”(s.n.) Așadar, rebeliunea a continuat și multă vreme după capitularea legionarilor! Ce poate asta să însemne altceva decât faptul că legionarii nu aveau nicio legătură cu „bandele ucigătoare și jefuitoare”?! Iar informația că acele bande acționau „sub scutul celei****

mai sigure impunități” devine decisivă: legionarii erau ultimii care puteau oferi impunitate cuiva. Cum să-ți mai închipui că legionarii, deja arestați majoritatea („câteva mii”), mai puteau proteja ei pe cineva?! S-ar fi protejat pe ei înșiși dacă ar mai fi putut! Repet, citită atent, pagina 75 a vestitei cărți spulberă tot restul cărții. De ce o fi scris-o domnul Carp?...

Cred că un singur răspuns pare logic: Matatias Carp a fost în divergență cu evreii comuniști care au acceptat sau chiar au conceput ei colaborarea cu Siguranța în vederea compromiterii legionarilor. Acestora li se adresează reproșându-le „indolență” și chiar rea voință („dinadinsul”)... Mesajul este însă greu de descifrat și, iată, abia după aproape 70 de ani „ne cade fisa”.

Un alt moment de sinceritate al autorului se produce atunci când recunoaște rolul pe care comunitatea evreiască din România a înțeles că trebuie să-l joace în acele împrejurări: anume să facă tot ce era posibil pentru a-i învrăjbi pe legionari și generalul Ion Antonescu. Citez de la pag. 71, pagină revelatorie și ea: **„Regimul legionar s-a prăbușit în sânge și cenușă și unul din elementele care au contribuit la această prăbușire a fost activitatea conducerii evreiești (s.n.). (...) Încă din luna octombrie, numai după câteva săptămâni de guvernare laolaltă, Antonescu și Horia Sima își trimiteau reciproc în scris amenințări cu falimentul regimului și al țării și azvârleau unul asupra celuilalt, răspunderea dezastrului. Discordia aceasta trebuia cu orice preț întreținută. (s.n.) Chiar dacă se întrezăreau pericolele și suferințele pe care o eventuală convulsie le-ar abate asupra tuturor ea trebuia provocată, (s.n.) pentru că în acel moment cealaltă alternativă era prăbușirea țării și exterminarea totală a populației evreiești.”** Așadar, conducerea evreiască a considerat că este nevoie absolută de „o convulsie”, în urma căreia discordia dintre general și legionari să ducă la un divorț total, fiind perfect conștientă că o asemenea convulsie, care să scoată de la guvernare pe legionari, ar putea abate asupra tuturor (evreilor) mari pericole și suferințe. Dar ea, dumneai convulsia, „trebuia provocată”. Cum poate fi interpretat acest text altfel decât ca o recunoaștere a rolului pe care l-a jucat „conducerea evreiască” în planificarea, organizarea, declanșarea și desfășurarea rebeliunii, a „convulsiei”?!

„Discordia aceasta (dintre Antonescu și legionari) trebuia cu orice preț întreținută”, zice Matatias Carp. Iar prețul a fost în primul rând minciuna, sutele de reclamații împotriva legionarilor cu care conducerea evreiască l-a bombardat pe General. Reclamații nefondate, false, incorecte, dar numărul lor mare făcea dificilă verificarea fiecăreia. Conform dictonului „calomniati, calomniati, ceva tot rămâne!”, și au rămas în arhive acele reclamații mincinoase până în ziua de azi, când sunt interpretate ca documente istorice, dovezi ale sălbăticiiei legionare... La data aceea însă, cu fiecare memoriu mincinos – consemnează Matatias Carp, **„s-a mai rupt un fir din legăturile șubrede dintre General și Mișcarea Legionară. Conducerea evreiască a continuat această acțiune până în ultimul moment”**.

...Să ne amintim puțin în ce condiții tragice pentru România s-a ajuns, ca unică soluție politică posibilă, la colaborarea dintre General și Mișcarea Legionară. Cât de mult a regretat fiecare voitor de bine al acestui neam românesc ruptura dintre General și tineretul legionar! Ce șansă mare pentru români s-a irosit atunci, nefructificată?! Poate că cel care a regretat cel mai mult acest divorț sângeros a fost Ion Antonescu însuși. Acum aflăm cine a fost artizanul acestui veritabil dezastru național românesc: **conducerea evreiască**, din care făcea parte și Matatias Carp!... Se adaugă astfel o pagină nouă și neașteptată la inventarul crimelor și trădărilor de care românii au avut parte din partea evreilor! (...Mă rog, a unor evrei, unii mai lideri!) **Rebeliunea legionară a fost așadar opera „conducerii evreiești”, care a dus astfel până la capăt acțiunea fundamental anti-românească de a-l separa pe Antonescu de legionari, de a-i scoate pe legionari de la guvernare și de a-i compromite prin crimele și ororile din ianuarie 1941, crime care nu s-au produs niciodată sau, de se vor fi săvârșit, nu legionarii le-au făcut.**

Cartea Neagră ne mai oferă o șansă de a ne dumiri ca lumea la pagina 93:

„5 octombrie 1940.

Un nou comunicat semnat de conducătorul statului, arată starea de amenințare permanentă în care se găsește populația evreiască. Textual, comunicatul spune, între altele:

„Unele elemente îmbrăcate clandestin în cămașă verde (...) merg din casă

în casă și din întreprindere în întreprindere, în capitală și în țară, pentru a amenința, a teroriza și a storce bani”.

Informația că unii derbedei îmbrăcau „clandestin” cămașa verde ne pune pe gânduri. Mai întâi ne amintim că după numai câteva luni, în ianuarie 1941, circa 20.000 de cămăși verzi, procurate de evreul comunist Constantin David din URSS, au fost îmbrăcate de „bandele ucigătoare și jefuitoare”, recurgându-se astfel la un truc diversionist, exersat deja, precum se vede, cu câteva luni înainte de diversiunea cea mare din ianuarie, confirmând-o! Cel mai plauzibil este ca acele „elemente” să fi fost evrei! Ipoteza ne este sugerată și de documente comuniste de mai târziu. Într-o ședință a Comitetului Central al Partidului Comunist din România, ținută în 5 octombrie 1945, „care se referă la populația evreiască”, printre multe alte accente șocant de critice la adresa evreilor, înregistrăm și dezvăluirea făcută de Vasile Luca cum că mulți evrei după 23 august 1944 **„s-au îmbrăcat în haine rusești și au luat vitele de la țărani”!** (Vezi Teodor Wexler și Mihaela Popov, *Anchete și procese uitate 1945-1960*, vol.I, pag. 26.) Așadar stratagema, sigur de niște evrei efectuată în 1945, de ce nu i-ar fi avut ca executanți tot pe evrei în ianuarie 1941 sau în octombrie 1940?!... Oricum, să îmbraci cămașa verde legionară și să comiți acte de abuz și jaf, era un gest menit să șubrezească legăturile dintre legionari și General. Se încadra perfect în strategia „conducerii evreiești”.

Să menționăm că în timpul războiului, în zonele ocupate de germani, politrucii sovietici, în majoritate evrei, sub conducerea unuia Leonid Brejnev, au organizat mici grupuri de diversiune: indivizi îmbrăcați în uniforme militare nemțești, care săvârșeau felurite acte criminale împotriva populației civile, pentru a compromite relațiile dintre această populație și armata germană, pentru a sădi ură și neîncredere față de germani și pentru a împiedica astfel colaborarea armatelor de ocupație cu populația locală... Truc clasic, dar niciodată folosit de români.

Un cuvânt în plus despre documentul citat mai sus: este deosebit de important. Nu ne mirăm că a rămas necunoscut până la data când Teodor Wexler l-a publicat. În acest document găsim informații și mențiuni cu totul neașteptate despre Transnistria, în totală contradicție cu afirmațiile din Cartea Neagră, vol.III. Astfel, la un moment

dat Vasile Luca spune: „**Antisemitismul nu-l combați scoțându-i pe evrei din lagăr și punându-i în fruntea tuturor (...) Au venit evreii din lagăr și în scurt timp au devenit milionari (...) nu prea sunt evrei deportați în Ardeal care au rămas în mizerie. Au devenit arhimilionari. (...) Apărem noi (adică comuniștii – n.n.) și punem în toate organele de conducere, și în fruntea administrației – elemente evreiești. Și atunci s-a spus: Ce este aici, este un stat evreiesc sau un stat românesc? (...) Și ce au făcut evreii din lagăre? Au venit cu saci cu ruble. (s.n.) **Au cumpărat ruble cu 5 lei și le-au vândut cu suta apoi. (...) Trebuie o luptă serioasă împotriva elementelor fasciste evreiești, în primul rând.**”(p.17-29)**

Să cităm și din Gisela Vass, care a supraviețuit în conducerea PCR până în 22 decembrie 1989: „**Evreii merg la țară, iau vite și dacă îi arestează, spun: tocmai pe mine mă arestezi, care am fost în Transnistria? Și jandarmul le dă drumul. Mi-a povestit un tovarăș, că evreii (...) dacă aveau un concurent creștin, se duceau și îl denunțau, că: el mi-a împușcat pe fiul meu. Au aceleași metode pe care le întrebuințau în Transnistria... Mi-a povestit acestea tov. Săracu. Și nu numai el, și tov. Bodnăraș a spus asta în ședință (...) că dacă ai fost în Transnistria, nu ai dreptul să jefuiești ș.a.m.d.**” Lăsăm pentru altă ocazie comentariul acestui document publicat pentru prima oară de Teodor Wexler, un evreu care cunoștea bine adevărul despre Transnistria. Soția sa provenea din evreii strămutați peste Nistru... Și niciodată nu a găsit de cuviință să reclame „infernul” transnistrean în care a trăit.

În concluzie, *Cartea Neagră*, din motive greu de înțeles, la o lectură atentă ne oferă suficiente date pentru a putea fi citată în sprijinul tezei „noastre”: **conducerea evreiască din România a fost implicată ca principal actor și beneficiar al „rebeliunii legionare”**. Spun beneficiar, căci așa consideră Matatias Carp alungarea legionarilor de la guvernare, ca pe un triumf al „conducerii evreiești”. Punem întrebarea: **Aveau oare niște minoritari etnici dreptul să se amestece atât de adânc în destinul și împotriva intereselor firești ale poporului care le oferise găzduire și protecție? Mai ales în condițiile în care cu numai câteva luni înainte, la cedarea Basarabiei, alți evrei, de peste Prut, dăduseră dovadă de cea mai dezgustătoare**

lipsă de loialitate față de statul și de poporul român?!...

Așadar, în ianuarie 1941, cu ocazia „pogromului” de la București, nu evreii au fost victimele legionarilor, ci legionarii, și o dată cu ei întreg neamul românesc, au fost victimele „conducerii evreiești”!

Un cuvânt și despre cuvântul *pogrom*, folosit atât de des cu referință la evenimentele din ianuarie 1941: după datele oficiale, au murit 120 de evrei, dar și un număr ceva mai mare de români, majoritatea legionari! Au fost și evrei răniți, într-un număr însă mult mai mic decât al românilor răniți. Cum să se numească *pogrom* o confruntare în urma căreia agresorii ies cu mai multe victime decât cei agresați?! Numai această confruntare a cifrelor este suficientă pentru a deduce cât de nepotrivită și de abuzivă este folosirea cuvântului *pogrom*.

E timpul să renunțăm deopotrivă la termenii *rebeliune legionară* și *pogrom*. Ceea ce s-a întâmplat în ianuarie 1941 a fost cu totul altceva: a fost o diversiune anti-legionară, anti-românească, „provocată de dușmanii neamului”. Îl citez astfel pe Horia Sima, care a făcut această apreciere – „evenimente pe care eu le consider provocate de dușmanii neamului”, în scrisoarea adresată generalului Ion Antonescu în 22 ianuarie 1941. Același înțeles îl dă și „manifestul Trifa”, chiar din primul moment al „rebeliunii” care a debutat, precum se știe, prin asasinarea unui maior german, „ucis mișelește din ordinul Angliei printr-un agent al Intelligence Service-ului, pe străzile Capitalei”. Singurul amestec legionar în acest asasinat a fost că tot ei au plătit și pentru această diversiune...

Mai e de adăugat că **scoaterea de la guvernare a legionarilor s-a făcut cu acordul lui Hitler. Ca și asasinarea Căpitanului, a lui Corneliu Zelea Codreanu.** Așadar, într-o chestiune foarte importantă: soarta legionarilor, a celor ce organizaseră mișcarea cea mai curat naționalistă din Europa, constatăm **un acord total de vederi între Hitler și conducerea evreiască din România.**

După „rebeliune”, o bună parte din conducerea legionară s-a refugiat în Germania, unde **Hitler nu a pregetat să-i interneze pe legionari în lagărele de concentrare de la Dakau, Buckenwald etc., alături de deținuți politici evrei.** Cu mențiunea că regimul de detenție pentru legionari a fost cel mai aspru, mai ales în

comparație cu al evreilor... Această observație ne scoate însă prea departe de capacitatea noastră de a controla ipotezele.

3. Minunata poveste a evreului Spiegel

sau

Cum îl pune **Zaharia Coja** pe **Matatias Carp** la stâlpul infamiei

Îi auzi pe unii zicând: **„Au fost omorâți șase milioane de evrei nevinovați!... Dar și unul singur să fi fost ucis, și crima este la fel de mare!”** Vorbe de la care avem, deductiv, teza reciprocă, la fel de valabilă: **Când ești acuzat că ai ucis șase milioane de evrei, dacă poți dovedi pentru un singur evreu că au mințit când l-au declarat victimă, este suficient ca să ai dreptul să te întrebi și de ceilalți evrei dacă au fost într-adevăr uciși!”**

În numele acestui principiu voi oferi în continuare cititorilor noștri minunata poveste a evreului Alexandru **Spiegel**, o voi oferi în două variante, una a evreului **Matatias Carp**, și alta a românului **Zaharia Coja**, tatăl subsemnatului de mine...

Varianta **MATATIAS** o găsim în *Cartea Neagră*, vol.I, pag. 175-176:

„18 ianuarie 1941.

O bandă de legionari compusă din Andrei Georgescu, Ion Geambașu, Vasile Hârșova, Petre Ion ridică de la domiciliul său din Constanța pe comerciantul Alexandru Spiegel și-l transportă cu o mașină de piață la Hârșova, în celălalt capăt al județului.

Victima este închisă într-o cameră a sediului legionar, unde 2 țărani care înainte fuseseră bătuți de legionari sunt obligați la rândul lor să-l bată pe Spiegel. Nemulțumiți de loviturile acestora, au mai adus și pe un al treilea țaran arestat și el,

și în cele din urmă i-au înlăturat pe toți și în locul lor au trecut Petre Ion și ajutoarele sale.

Alexandru Spiegel, dezbrăcat de pantaloni și fără ghete, a fost întins cu fața în jos pe o masă bătută în cuie de dușumea ca să nu miște și legat cu frânghii de masă, peste picioare și peste umeri. În această poziție a căpătat câteva sute de lovituri, pe tot corpul și la tălpi. Loviturile erau date în ritm de patru, de către patru bătăuși deodată, așa cum se bate fierul cald „la patru ciocane”. Ultimele lovituri de cravașe, după ce victima a fost dezlegată, au fost date peste organele genitale.

A doua zi dimineață, Spiegel, împreună cu trei țărani, au fost scoși în stradă, legați la un „stâlp al infamiei” și ținuți astfel până spre înserat, pe un ger năpraznic care obliga paznicii să se schimbe din 2 în 2 ore. Spiegel era desculț, pentru că picioarele se umflaseră din cauza bătăii și nu s-a mai putut încălța.

În jurul stâlpului au fost adunați copii de școală și îndemnați să arunce cu bulgări de zăpadă. Din cauza suferinței, Spiegel nu mai putea să țină capul ridicat și de aceea i s-a trecut întâi un lanț în jurul gâtului, iar mai târziu i s-a proptit o țepușă sub bărbie.

La ora 9 seara Spiegel a murit și Petre Ion se mândrea că va fi decorat pentru că „a omorât un jidan”.

Nota bene: Câteva cuvinte despre „stâlpul infamiei”, înainte de a merge mai departe. Probabil că vom găsi cu greu ceva mai caracteristic pentru stilul în care legionarii au înțeles să guverneze. Conștienți că au de împlinit în primul rând o operă educativă de mari proporții și de lungă durată, legionarii au considerat că unul dintre resorturile sufletești cele mai importante și mai eficiente este **sentimentul rușinii**, rușinea fiind capabilă să înfrâneze la om pornirile anti-sociale, egoiste, lașe, mai mult decât frica și teama de sancțiunea penală. În acest scop, pentru a revigora disponibilitatea cetățeanului de a se rușina de faptele sale urâte, legionarii au găsit de cuviință să reactiveze instituția medievală numită „stâlpul infamiei”. Măsură semnificativă pentru idealismul legionar și un anumit soi de ingenuitate (sic!) a modelului lor de comportament.

Cel căzut în greșeală nu era neapărat deferit justiției, justiției de concepție

modernă, al cărei scop imediat este sancționarea, iar nu recuperarea păcătosului. Ci, prin punerea la stâlpul infamiei, „infractorul” era supus judecății publice, oprobiului celor cunoscuți, vecini, prieteni, rude, a căror atitudine nu putea fi decât de desolidarizare, căci pedeapsa era prea mică în sine pentru a trezi compasiune: cel pus la stâlpul infamiei nu era legat – cum cred unii, ci obligat să steie în picioare sau ciucit jos, dar nu pe un scaun, iar cel care făcea de pază avea ca sarcină principală să explice trecătorilor în ce constă vinovăția celui sancționat astfel. Sancțiunea nu o dădea justiția, ci – am putea spune azi, o dădea societatea civilă, pe care legionarii considerau că o reprezintă. La București, primul care a pățit rușinea de a fi „pus la stâlpul infamiei” nu a fost vreun comunist sau vreun evreu, adică un adversar al legionarilor, ci dimpotrivă, safteaua s-a făcut cu un ...legionar! Pedepsit cu expunerea la stâlpul infamiei, legionarul cu pricina s-a știut vinovat, n-a protestat, așa că a doua zi s-a regăsit alături de camarazi, incapabil să mai repete greșeala din ajun și deloc supărat sau revoltat pentru sancțiunea primită. Știa bine că și-o făcuse cu mâna lui. Revenim la episodul Spiegel, la cealaltă relatare a faptelor, din altă perspectivă, a subsemnatului (sic!), oareșicum martor, martor indirect, prin părinții săi, la cele petrecute:

Varianta **COJA** acum: așadar *„în ziua de 19 ianuarie 1941, comerciantul ZAHARIA COJA, din Constanța, aflând că amicul său ALEXANDRU SPIEGLER a fost dus la Hârșova și expus la stâlpul infamiei, a luat o mașină de piață, i-a umplut portbagajul cu tot ce este necesar pentru o masă „la iarbă verde”, și a mers la Hârșova unde și-a găsit prietenul evreu, pus într-adevăr la stâlpul infamiei, împreună cu alți trei țărani români, toți patru pentru vina de a fi dosit alimente în scop de speculă. Mașina a tras la câțiva pași și toți s-au pus pe mâncat și băut, cinstind probabil și pentru Zuță Coja, căci tocmai fusese ziua sa de naștere, la Bobotează. Au petrecut așa până s-a împlinit pentru cei patru ziua de stat la stâlpul infamiei – zi lumină, după care cei doi prieteni vechi, evreul Alexandru Spiegler și românul Zaharia Coja, s-au întors la Constanța cu „mașina de piață” amintită. Despre această frumoasă poveste Ion Coja, fiul Zahariei și autor al cărții de față, adică subsemnatul, nu a știut nimic până târziu, după 1990, când a început să se*

vorbească în mass media românească despre suferințele evreilor care au avut ghinionul să se nască și să trăiască în România, printre români... Am întrebat-o atunci pe maică-mea ce-și mai aduce aminte despre aceste suferințe, iar mama mi-a confirmat, că da, au avut de suferit evreii, și mi-a povestit ce rușine a pățit bietul Spiegler. (Mama așa zicea, Spiegler, cu l, iar nu Spiegel, ca Matatias Carp. Cine știe, poate că nu e vorba de aceeași persoană...) Mi-am adus aminte atunci și de o întâmplare de la moartea tatii, ianuarie 1966. Era în pat, acasă, mama i-a adus pe cei mai buni interniști din oraș, pe dr Dima și pe dr Spiegler, care au pus același diagnostic: sfârșit iminent și inevitabil... Cu deosebirea că dr Spiegler a refuzat să primească dreptul său pentru consultație. Am auzit eu, cu urechile mele, cuvintele cu care și-a însoțit refuzul: „Știți dumneavoastră de ce!” Mama nu a mai insistat, am făcut-o eu, întrebând ce a vrut să zică doctorul Spiegler. Iar mama mi-a spus că taică-meu fusese prieten bun cu unchiul doctorului, care „îl ținuse la facultate pe nepotul său”. Altceva nu mi-a spus, nu a pomenit nimic de Hârșova atunci, în 1966. Deduc eu acum că trebuie să fi fost buni prieteni, de știa de asta și nepotă-su. Poate că știa și de episodul cu Hârșova. Nu cumva tocmai la asta se referise prin acel pronume relativ ce din enunțul „Știți dumneavoastră de ce?”...

Scena cu stâlpul infamiei, „revăzută” după aproape 70 de ani, capătă dimensiuni hollywoodiene. I-am povestit-o lui Stelică Canjea, constănțean stabilit în SUA. Fiind ceva mai în vârstă decât mine, și-a adus el însuși aminte de fapte similare petrecute în acei ani, când evrei din Constanța erau mereu pedespsiți de legile anti-semite ale lui Antonescu: unii cu o săptămână de arest la poliție, alții cu trei zile sau chiar cu numai una... Și atunci, uzând de dreptul la pachet al celui arestat, se prezentau la „vorbitor” prietenii, români sau evrei ai deținutului, cu tot ce trebuia ca să se încingă o șuetă în pur stil constănțean. Sau românesc... Tatăl lui Stelică, croitorul de lux Nicu Canjea – a făcut gestul acesta de mai multe ori, împreună cu alde Tănase Stănescu și alți „comercianți”, fie-le țărâna ușoară! Nu era, ca și în cazul tatei, un gest de o bravură extraordinară, așa cum ar putea să pară azi. **Nici vorbă ca vreunul dintre românii care i-au ajutat pe evrei în anii aceia să-și fi pus în primejdie viața!** Nici măcar în cazul vestitelor doamna Agarici și regina mamă! Astfel că nici un român nu ar avea de

ce să fie declarat „drept al popoarelor”! Gestul lor era un gest normal, de solidaritate umană, prietenească, într-o lume normală, într-o Românie normală, pe care Matatias Carp încearcă să o facă uitată, ba chiar s-o deformeze, s-o slujească.

Avem motive să devenim anti-semiți feroci pentru această ticăloșie a evreului Matatias Carp & gașca lor de istorici năimiți, dar ne împiedicăm de alt evreu, ăla da!, evreu, **NICOLAE STEINHARDT**! Acesta ne-a lăsat un document despre psihologia românului, a lumii românești, în fața căruia blasfemiile din *Cartea Neagră* a nerecunoștinței evreiești își pierd orice valoare, nici măcar cât o înjurătură nu mai contează. Este vorba de eseul *Secretul scrisorii pierdute*, a cărui publicare este azi sistematic evitată, prea ar intra în contradicție cu toată literatura holocaustului din România!... Dar să nu disperăm, nu mor caii când vor câinii!

Așadar, nici vorbă să fi murit atunci Alexandru Spiegel! Nici urmă de adevăr în chinurile și torturile la care îl supune imaginația bolnavă a lui Matatias Carp. Ce să cred eu despre celelalte „cazuri” relatate în *Cartea Neagră*, neagră de atâtea minciuni?!...

Personal, de la această întâmplare „de familie” mi-am tras justificarea pentru o anumită abnegație cu care am urmărit și celelalte minciuni legate de „Holocaustul din România”. Am simțit că dacă cineva a aranjat așa de bine lucrurile încât eu să devin din cercetător al evenimentelor martor, martor al ticăloșiei lui Matatias Carp, asta s-ar putea să fie pentru mine un semn, îndemnându-mă să perseverez, în niciun caz să nu cedez sau să o las „mai moale”, așa cum m-au sfătuit atâtea...

Povestea are și o scurtă continuare – sau încheiere: prin 1994-95, am aflat că ambasadorul SUA Alfred Moses s-a declarat preocupat nu de dimensiunile holocaustului din România, ci să identifice cât mai multe dintre acele persoane care în România anilor 1940-44 au ajutat evrei aflați în suferință. Români care ar merita să fie consemnați cu toate onorurile la Muzeul Holocaustului de la Jerusalem, unii chiar ca „drepti ai popoarelor”. I-am scris evreului ambasador al Americii în România oferindu-mă să-i prezint mai multe asemenea cazuri, am mai și publicat scrisoarea, dar niciun răspuns, nici măcar din partea comunității evreiești, care s-ar fi putut „autosesiza”, ba chiar ar fi trebuit s-o facă, obligată de propriul ei statut. M-am hotărât

atunci, văzând lipsa de reacție și dezinteresul celor vizați, să las uitării această întâmplare, așa cum o lășaseră și părinții mei. Dînșii nu făcuseră un caz din acea întâmplare pentru că nu li se păruse că era ceva deosebit, ci dimpotrivă, se purtaseră în ordinea firească a lucrurilor. În ordinea, aș zice „românească”, a lucrurilor! Caz aș fi făcut numai eu și îmi pica foarte bine să fac tuturor cunoscută această ispravă a tatălui meu, ca să mai închid din gurile care mă înjură ca pe un anti-semit nenorocit ce sunt! Dar am renunțat din lehamite, **lehamitea pentru lipsa totală de recunoștință a evreilor din zilele noastre...** Mi-am zis că nu merită asemenea evrei să afle adevărul, cel atât de frumos, despre soarta evreului Alexandru Spiegel, despre ce i s-a întâmplat acestuia la Hârșova! Rămână cu adevărul pe care l-au inventat ei!... Cu un Alexandru Spiegel pe care evrei netrebniți preferă să-l știe torturat, batjocorit, mort de frig după ce a fost ținut de români toată ziua desculț în zăpadă!...

Însă întâmplarea, care nu este decât alt nume dat lui Dumnezeu, face ca zilele trecute să devin eu bunic, bunic debutant. Și printre gândurile prilejuite de acest important „moment de cotitură” a vieții sufletești, mă dumirește ideea că nepoata mea Ilinca are dreptul să știe tot ce se mai poate ști despre străbunicul ei Zaharia Coja!

...Ciudate mai sunt căile Domnului! Puteam să le părăsesc de mult și să rămână așa cum a născocit Matatias Carp mizerabila poveste a unui Alexandru Spiegel torturat și ucis de români, cu toate celelalte născociri bolnave prin care este urîțită creația cea mai de preț a Creației divine. Cum să nu te gândești la Diavol în asemenea clipe, că chiar că în slujba lui se află mincinoși ca Matatias Carp, Ilya Ehrenbourg, Simon Wiesenthal etc., cărora le vine greu să se bucure de frumusețea Omului, la care se simt incapabili, funciarmente incapabili să participe, să contribuie cu ceva! Să adauge ceva! Să-i aparțină în vreun fel...

Cu povestea aceasta – căci poveste este, ca un basm de adevărată, sper să bucur inimile prietenilor mei evrei! Și pe Ilinca noastră, când va ajunge la vârsta potrivită. *Mea culpa* că am spus-o. *Mea culpa* că nu am spus-o până acum!

*

Închei cu o întrebare, din care am putea deduce **un principiu după care să ne orientăm** atunci când mai consultăm o colecție de documente sau de declarații pe care

se întemeiază acuzații atât de grave precum acuzația de omor, de pogrom, de genocid sau de holocaust! Asemenea acuzații nu pot fi formulate decât odată cu probe dintre cele mai solide. Precaritatea oricăreia dintre probe riscă să anuleze valoarea celorlalte probe și implicit a acuzațiilor. Deci, întrebarea cu care ne alegem după ce am aflat adevărul despre Alexandru Spiegel sună cam așa: **de câte ori trebuie prins cu minciuna Matatias Carp – sau oricare alt acuzator, că să nu mai dăm nici doi bani pe acuzațiile lor?**

Firește, când încă de la începutul *Cărții Negre* ni se spune că românii își vindeau unii altora evrei, iar o dată cumpărați de țărani noștri **evreii erau „tăiați în bucăți pentru ca, cu sângele lor, să se ungă osiile căruțelor”** (pag. 21), dacă ești om normal, închizi copertile cărții și îți vezi de ale tale. Răspânditorul unor astfel de mizerii nu merită nici cea mai mică atenție din partea unui cititor normal. Întâmplarea a făcut ca eu să nu fiu un cititor normal al *Cărții Negre*, unul obișnuit, căci am ajuns la această carte după ce mă angajasem deja în disputa **sunt sau nu vinovați românii de uciderea bestială a zeci și sute de mii de evrei?**, mă angajasem fără prea multe dovezi, nici nu le căutasem, ci contasem pe sentimentul meu extrem de net cum că așa ceva nu este de crezut, că asemenea crime contrazic tot ce știu eu despre „fenomenul românesc”. Mai târziu, ajungând tot întâmplător să cunosc și niscai legionari ca Petre Țuțea și Simion Ghinea, pot spune că îmi făcusem o idee și despre „fenomenul legionar”, idee violent contrazisă de trilogia *Cartea Neagră*, în speță primul volum. Numai că s-a întâmplat cu mine ceva deosebit, cu totul și cu totul deosebit, ceva care a avut darul să-mi dea sentimentul că sunt dator față de cei implicați în disputa menționată, sunt dator cu un **adevăr pe care numai eu îl cunoșteam**. Aceasta este revelația pe care mi-a produs-o *Cartea Neagră*, anume să pricep că îmi revin anumite obligații devreme ce numai eu știu despre Alexandru Spiegel, unul dintre cei patru sute de mii de evrei pe care Matatias Carp și Congresul Mondial Evreiesc i-au declarat uciși în chip bestial de români, știu bine că nu a murit deloc așa cum ne povestește Matatias Carp, inventând cu sadic nesaț un supliciu cumplit de care să fie acuzați legionarii, românii adică. Ci dl Spiegel a murit în demnitate. Ani mulți mai târziu. Fie-i țărâna ușoară!

Iar întâmplarea prin care m-am pomenit să fiu azi singurul om care știe adevărul mă obliga la un lucru simplu: să spun acest adevăr. Nu numai adevărul despre Spiegel, ci și adevărul despre Matatias Carp, cu câtă nerușinare criminală minte! El și ai săi!

O ultimă observație: sunt șocat de textul lui Matatias Carp, de compoziția sa literară prin care imaginează supliciul la care legionarii l-ar fi supus pe bietul domn Spiegel (Vezi bătaia pe care o încasează dl Spiegler de la cei trei țărani cu care a împărțit onoarea de a fi expuși la stâlpul infamiei..) Sunt șocat de asemănările cu supliciul real, deloc imaginat, de care au avut parte legionarii de la torționarii evrei autori ai experimentului Pitești... Să se fi inspirat acei evrei mizerabili – alde Nicolski, Ana Pauker etc., din *Cartea Neagră*? Iar *Cartea Neagră* de unde s-a inspirat?! Cumva acest capitol din *Cartea Neagră*, ca și altele, este opera lui Ilya Ehrenbourg, co-autor din umbră al mizerabilei înșelări numite *Cartea Neagră*?

...Puteam să las nepovestită adevărata poveste a evreului Spiegel? M-aș fi simțit vinovat față de toți evreii! E dreptul lor să se elibereze, să se lepede de coșmarul numit *Cartea Neagră*! Și e de datoria mea să rup din această carte infamă foaia „dedicată” lui Alexandru Spiegel, înlocuind-o cu cea de față. *Dixi et salvavi animam meam...*

Ion Coja